

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **L. A. P.**

skazanego za czyn z art. 178a § 1 k.k.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2021 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w R.

z dnia 5 marca 2021 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. i art. 523 § 2 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., art. 637 § 1 k.p.k. i art. 637a k.p.k. obciążyć L. A. P. wydatkami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w L. wyrokiem z dnia 22 grudnia 2020 r., w sprawie o sygn. akt II K (...), uznał L. A. P. za winnego tego, że w dniu 9 września 2019 r. w miejscowości L., pow. I., woj. [...], w ruchu lądowym na drodze publicznej ul. S., prowadził pojazd marki V. [...] o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, z wynikami badania stanu nietrzeźwości analizatorem wydechu Alco-sensor: 0,51 mg/dm³ oraz Alkometr A2: I-0,53 mg/dm³, II-0,47 mg/dm³, III-0,48 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. czynu z art. 178a § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 15 zł każda. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w

postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, z wyłączeniem pojazdów do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kategorii B, na okres 3 lat. Na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 września 2019 r. Na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu P. świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł. Obciążył oskarżonego kosztami postępowania w sprawie.

Po rozpoznaniu wniesionej na niekorzyść oskarżonego apelacji prokuratora, Sąd Okręgowy w R. wyrokiem z dnia 5 marca 2021 r., w sprawie o sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżając go w całości, wniósł obrońca aktualnie skazanego L. A. P.. Zarzucił:

„1. Rażąco naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art. 447 § 5 k.p.k. poprzez uwzględnienie apelacji prokuratora podczas gdy, podstawą apelacji nie mogą być zarzuty wskazane w art. 438 pkt. 3 i 4 związane z treścią zawartego porozumienia w trybie art. 387 k.p.k., a taki oto zarzut był podstawą apelacji Prokuratury Rejonowej w L..

2. Rażąco naruszenie prawa procesowego mające ewidentny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie art 387 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 447 § 5 k.p.k. poprzez nieuzasadnione uznanie przez Sąd II instancji, że prokurator, który był prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie zgłosił w terminie swojego sprzeciwu co do zaproponowanych przez L. P. warunków we wniosku o dobrowolne poddanie się karze ma prawo do kwestionowania porozumienia zawartego przez L. P. z Sądem”.

Podnosząc te zarzuty, obrońca wniósł o „uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Kasacja została przyjęta zarządzeniem z dnia 9 czerwca 2021 r. Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w R., który uznał, że odpowiada ona warunkom formalnym (k. 193 akt sprawy).

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w L. postulował jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Tak podmiot, który przyjął kasacji, jak też Prokurator Rejonowy nie dostrzegli, że przedmiotowa kasacja jest z mocy ustawy niedopuszczalna, wobec czego właściwą decyzją byłaby odmowa jej przyjęcia na szczeblu Sądu Okręgowego w R. (art. 530 § 2 k.p.k.).

Art. 519 k.p.k. stanowi, że kasacja może być wniesiona tylko od prawomocnego wyroku (w określonym przypadku także postanowienia) sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Dalsze przepisy ustawy procesowej wprowadzają w tym zakresie kolejne ograniczenia, przy czym art. 523 § 2 k.p.k. takie, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Z kolei art. 523 § 4 k.p.k. stanowi, że to ograniczenie nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (zaistnienie którejś z bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia), względnie przez podmiot wymieniony w art. 521 k.p.k.

Jak wcześniej podano, prawomocnym wyrokiem L. A. P. został skazany na karę grzywny, wobec czego kasacja, o ile nie pochodziła od podmiotu wymienionego w art. 521 k.p.k., mogła być wniesiona na jego korzyść tylko z powodu uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Wymogu tego nie respektuje kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego, jako że podniesione w niej zarzuty nie wskazują na zaistnienie którejś z bezwzględnych przyczyn uchylenia wyroku. Każe to uznać wadliwie przyjętą w Sądzie Okręgowym kasację za niedopuszczalną z mocy ustawy i w oparciu o przepisy wymienione w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia pozostawić ją bez rozpoznania. Skutkowało to obciążeniem skazanego wydatkami postępowania kasacyjnego, przy uwzględnieniu, że został on zwolniony przez Sąd Okręgowy w R. od obowiązku uiszczenia opłaty od kasacji.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.